

Arrest

nr. 228 192 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2018 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 juli 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2018 werd ingediend door :

*[P.,I.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar zijn legaal verblijf op basis van zijn aanvraag 9ter die ontvankelijk werd verklaard. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij een aanvraag 9ter indiende. Betrokkene had enkel een attest van immatriculatie ten tijde van zijn asielprocedure die negatief werd afgesloten op 07.01.2008, sindsdien verblijft betrokkene op illegale wijze in België. Er is dan ook geen sprake van een langdurig legaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij niet meer kan terugkeren naar Angola na een verblijf van 10 jaar op het Belgische grondgebied. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene, met name uit zijn asielverklaringen, dat hij nog twee minderjarige kinderen heeft in Angola, die bij hun moeder, zijn ex-partner wonen. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij niet kan terugkeren naar Angola.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

*Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Angola niets of niemand meer zou hebben waar hij terecht zou kunnen, hij zal terechtkomen in armoede en in een mensonterende situatie omdat hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen, hij zou er geen netwerk hebben waar hij terecht zou kunnen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Angola, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog twee minderjarige kinderen (*2003 en *2005) heeft in Angola, die bij hun moeder verblijven. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de*

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in mensonterende armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele uitweg meer zou hebben als hij niet in België zou kunnen verblijven en vraagt om bescherming. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al jarenlang in België zou verblijven met name een tiental jaar, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij zich wel degelijk zou aanpassen aan onze levenswijze en dat hij heel veel moeite zou doen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot zijn eventuele integratie.”

1.2. Eveneens op 16 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [P.,I.]

[...]

Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In twee volledig identieke middelen – enerzijds gericht tegen de eerste bestreden beslissing en anderzijds gericht tegen de tweede bestreden beslissing – voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwoordt de middelen als volgt:

"[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Deze beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Men schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende:

"De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker heeft reeds in het verleden zijn bewijzen van integratie en inburgering overgemaakt waardoor deze zijn opgenomen in het administratief dossier. Het is aldus volkomen onzorgvuldig om hiermee geen rekening te houden en te stellen dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot zijn eventuele integratie.

Bovendien moest verwerende partij zelf weten dat verzoeker inmiddels duurzaam verankerd is in onze maatschappij. Verzoeker verwijst hiervoor naar de ontvankelijkheidsbeslissing als reactie op de aanvraag tot humanitaire regularisatie op 20/01/2009.

In een schrijven van verwerende partij dd. 15/09/2010 neemt zij zelfs volgende zinsnede op:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België."

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Dat verzoeker een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende op 20/01/2009. Dat hij zijn aanvraag meermaals heeft aangevuld, te weten op 09/11/2009, 28/09/2012 en 29/06/2013. Dat er pas op 01/07/2013 een negatieve beslissing volgde die besloot dat het verzoek ontvankelijk doch ongegrond was.

Dat het dus ontegensprekelijk vaststaat dat verzoeker wel degelijk langdurig en deels legaal op het Belgische grondgebied verblijft. Dat hierbij tevens de duur van zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden opgeteld. Hetgeen betekent dat verzoeker minstens 4,5 jaar legaal op Belgisch grondgebied heeft verbleven.

Hiermede werd geen rekening gehouden door verwerende partij. Men stelt eenvoudigweg dat verzoeker slechts tijdens zijn lopende asielaanvraag legaal op het grondgebied heeft verbleven. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België."

[...]

"Er is dan ook geen sprake van een langdurig legaal verblijf op het Belgische grondgebied."

[...]

Dat het derhalve bijzonder onzorgvuldig is van verwerende partij om te weigeren rekening te houden met het effectieve legale verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied.

Dat ook de integratie van verzoeker niet zomaar een losse bewering is die niet gestaafd wordt door bewijzen. Dat immers deze bewijzen reeds aanwezig waren in het administratief dossier van verzoeker, maar dat deze compleet genegeerd worden.

Verwerende partij weet al geruime tijd dat verzoeker geïntegreerd is, de Franse taal machtig is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werk bereid is en zelfs een arbeidscontract heeft voorgelegd in 2009 ter staving van zijn toenmalige regularisatieaanvraag.

Dat verwerende partij met dit alles geen rekening hield en zelfs niet mee opnam in haar beslissing. Dat dit uiterst onzorgvuldig en onaanvaardbaar is.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker verblijft inmiddels meer dan tien jaar op het Belgisch grondgebied en heeft zijn leven hier uitgebouwd. Hij is al die tijd niet meer teruggegaan naar Angola en heeft zijn kinderen ook al die tijd niet meer gezien.

Het is onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker nergens meer terecht zou kunnen in zijn land van herkomst. Verwerende partij stelt het volgende:

"Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf."

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is het wel degelijk zeer waarschijnlijk dat verzoeker nergens terecht kan in zijn land van herkomst. Immers is hij al meer dan tien jaar niet meer in Angola geweest en heeft hij thans ook geen actief contact met de moeder van zijn kinderen. Hun relatie is door de jaren heen inmiddels verwaterd.

Het is aldus onredelijk van verwerende partij om zomaar te verwachten van verzoeker dat hij zijn aanvraag zou kunnen doen in zijn land van herkomst!

[...] Schending van artikel 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Men schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Verwerende partij gaat er zonder meer van uit dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder dat hij daar problemen zal ondervinden. Het dient evenwel opgemerkt te worden dat verzoeker reeds meer dan tien jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest is en op niets of niemand kan terugvallen.

Verzoeker heeft schrik om in een mensonterende of vernederende situatie terecht te komen indien hij terug dient te keren naar Angola. Wanneer verzoeker terugkeert naar Angola zal hij in een situatie van extreme armoede terechtkomen aangezien hij geen opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst.

Na een jarenlang verblijf in België zal het voor verzoeker ook zeer moeilijk zijn om een job te vinden in Angola en een onderkomen te hebben. Het is dan ook onmogelijk voor verzoeker om terug te keren. Hij valt onder de bescherming van artikel 3 EVRM en dit maakt voor verzoeker wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit.

Het is geheel onterecht en onzorgvuldig dat verwerende partij de situatie in het land van herkomst niet grondig heeft onderzocht alvorens men een beslissing nam. Men stelt het volgende:

"Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Angola, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft."

Men heeft geenszins onderzoek gedaan naar het feit of verzoeker wel degelijk nog familie heeft in zijn land van herkomst waar hij op kan steunen. Het is niet zo omdat verzoeker jarenlang in zijn geboorteland heeft gewoond, dat hij ook zonder problemen kan terugkeren. Een adequaat onderzoek is wel degelijk vereist en het aftoetsen van artikel 3 EVRM bij het nemen van dergelijke beslissingen is een absolute noodzaak. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen en baseert zich enkel op losse beweringen door te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie of vrienden meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor een korte tijd kan verblijven.

Indien verwerende partij zich op dit argument wenst te beroepen, dan dient zij hiervoor wel degelijk een onderzoek te doen en de bewijzen aan te leveren waaruit blijkt dat verzoeker inderdaad zonder risico kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft nagelaten het dossier grondig te onderzoeken. Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd."

2.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt daarnaast slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; hierbij beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de minister oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. In deze omstandigheden zag hij ook geen belemmering voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Verzoeker betoogt dat zijn langdurige, deels legale, verblijf en zijn integratie in België ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden en de beoordeling van het bestuur op dit punt is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid.

De determinerende redengeving waarom verweerder de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden, is omdat volgens hem omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de integratie – zoals de door verzoeker ingeroepen verblijfsduur en integratie, duurzame lokale verankering en kennis van een landstaal – de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden

gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van zijn lang verblijf en integratie niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn lang verblijf en zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker geeft ook niet aan in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet te hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust. Het gegeven dat het verblijf in België gedeeltelijk legaal was, doet op zich aan het voorgaande ook nog geen afbreuk.

Pas in tweede instantie merkt verweerder, *“volledigheidshalve”*, op dat verzoeker ook naliet bij zijn huidige aanvraag bewijzen voor te leggen van zijn integratie. Verzoeker geeft niet zoeer aan dat deze vaststelling incorrect is, maar wel dat de bewijzen van integratie in het verleden reeds zijn overgemaakt en zich in het administratief dossier bevinden. Hij stelt dat verweerder in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2009 reeds erkende dat hij duurzaam is verankerd in België. De Raad stelt echter vast dat deze kritiek is gericht tegen een bijkomend, overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een dergelijk motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zoals reeds gesteld, haalt verzoeker het determinerende motief niet onderuit dat hij niet aantoonde dat de door hem ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie dan maken dat hij is verhinderd om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

In zoverre verzoeker nog wijst op een arbeidscontract dat hij ter staving van een eerdere verblijfsaanvraag indiende, volstaat de vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker dit contract nog voorlegde bij de thans voorliggende aanvraag, zodat niet blijkt dat dit contract thans nog geldig is en hiermee nog rekening diende te worden gehouden.

Waar verzoeker stelt dat rekening diende te worden gehouden met zijn legaal verblijf in België gedurende ongeveer 4,5 jaar, mist zijn betoog verder feitelijke en juridische grondslag. Hij gaat er bij zijn redenering immers aan voorbij dat een hangende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook al werd deze ontvankelijk verklaard, niet maakt dat de aanvrager legaal verblijf heeft. Verzoeker betwist het motief ook niet dat hij op geen enkel ogenblik was gerechtigd op een tijdelijk verblijf in België als gevolg van een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, net zomin als het motief dat zijn procedure voor internationale bescherming één jaar duurde. Gelet op dit alles is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder stelde dat verzoeker niet kan terugvallen op een langdurig legaal verblijf in België.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaring dat hij, na een verblijf van 10 jaar in België, niet meer kan terugkeren naar zijn land van herkomst en hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst om op terug te vallen. Verweerder is evenwel van mening dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund met een begin van bewijs. Hij wijst ook op verzoekers verklaring in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij nog twee minderjarige kinderen heeft die in zijn land van herkomst inwonen bij hun moeder, verzoekers ex-partner. Verweerder acht het nog erg onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit nu verzoeker ruim 31 jaar in Angola heeft verbleven, hij in dit land is geboren en getogen en zijn hele familie er verblijft.

Verzoeker betwist niet dat hij ruim 31 jaar in Angola heeft gewoond, dat hij is geboren en getogen in dit land en dat zijn hele familie er verblijft. Dit laatste blijft niet beperkt tot zijn kinderen en toenmalige partner, de moeder van zijn kinderen. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk

onredelijk waar verweerder een loutere bewering van verzoeker dat hij na 10 jaar in België niet kan terugkeren naar zijn herkomstland en hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen, zonder in dit verband een begin van bewijs en concrete ondersteunende verklaringen naar voor te brengen, niet zonder meer aanvaardde en in aanmerking nam als buitengewone omstandigheid. Verzoekers stelling dat hij al die tijd geen actief contact meer had met zijn kinderen en de moeder van zijn kinderen doet hier niet anders over oordelen, nog los van het gegeven dat dit niet kan worden geverifieerd. Van een vreemdeling die voorhoudt dat hij in zijn land van herkomst, waar hij is geboren en getogen en ruim 31 jaar heeft gewoond, niets of niemand meer heeft om tijdelijk een beroep op te doen, mag worden verwacht dat hij zich niet beperkt tot blote, algemene beweringen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker doet uitschijnen, berust de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de aanvrager.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze.

Verzoeker betoogt nog dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de elementen en dat een fragmentarische behandeling van de voorliggende documenten niet kan worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om het Schengengrondgebied te verlaten om de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Een concrete onzorgvuldigheid wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verweerder wees er in de eerste bestreden beslissing op dat verzoeker zijn betoog inzake artikel 3 van het EVRM beperkte tot beweringen waarvan geen begin van bewijs werd voorgelegd. Inzake verzoekers betoog in de aanvraag dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te vallen, waardoor hij er in armoede en in mensonterende omstandigheden zou terechtkomen, wees verweerder er nog op dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij benadrukte hierbij dat verzoeker ruim 31 jaar in Angola verbleef, hij is geboren en getogen in dit land en zijn hele familie in dit land verblijft. Hij merkte op dat verzoeker zo zelf ook reeds aangaf nog twee minderjarige kinderen te hebben in Angola, die er bij hun moeder verblijven.

Er moet dus worden aangenomen dat verweerder wel degelijk is nagegaan of verzoeker elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskennis van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Verweerder heeft op gemotiveerde wijze geduid waarom dit volgens hem niet het geval was. Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen.

Verzoeker herhaalt dat hij 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest en hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen. Het enkele gegeven dat een vreemdeling gedurende 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst, waar hij is geboren en getogen, is geweest, betekent evenwel nog niet dat hij in dit land niets of iemand meer heeft om (tijdelijk) op te kunnen terugvallen of dat hij bij een terugkeer naar dit land dreigt in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Verzoeker, die niet betwist dat zijn hele familie nog verblijft in het land van herkomst, licht niet concreet toe waarom hij dan niet (tijdelijk) een beroep kan doen op zijn familieleden, of op (vroegere) vrienden en kennissen. Hij beperkt zich op dit punt inderdaad tot zeer algemene, blote beweringen, hetgeen niet kan volstaan om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat verzoeker in zijn herkomstland in een situatie van extreme armoede zou terechtkomen.

Nu niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een begin van bewijs leverde van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, overtuigt hij ook niet dat de bewijslast was verschoven naar het bestuur, zoals hij lijkt voor te houden, of dat het door het bestuur gevoerde onderzoek in verband met artikel 3 van het EVRM ontoereikend was.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Angola om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS